

ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme), naar han i Almindelighed talte om Militærinvalider. Det forekommer mig, at er der noget Sted, hvor man bør se bort fra Regler og Bestemmelser, som man anvender temmelig rigoristisk, saa maa det være over for det Slags gamle veltjente Mænd. Jeg har nærmest bedt om Ordet for at anbefale det af mig stillede Forslag under Nr. 2 uden for Betænkningen, der gaar ud paa, at Andragendet fra Fæstehusmand S. Jørgensen af Toftlund om Invalideunderstøttelse henvises til Finansministeren. Jeg kan med min bedste Vilje ikke se rettere end, at alle de Ting ere til Stede, som den ærede Ordfører i sit første Foredrag udtalte maatte være Grundregler for at give Anbefaling til, at en saadan Mand indstilledes til Understøttelse. Han fik sin første militære Uddannelse i 1857—59, blev i Slutningen af 1863 indkaldt og skulde saa som Militær være med til at værges sit Fædreland, da Krigen brød ud. Han laa med sit Regiment i Altona. Da denne Vy i Slutningen af 1863 blev indtagen af Tjenden, blev han paa Tilbagemarschen syg, laa i længere Tid paa Lazarettet i Flensborg og senere 8 Dage i Kjøbenhavn og blev saa sendt hjem. For saa vidt jeg forstaar det, er det, man begrunder Afslaget paa, ene og alene dette, at man siger, at der er intet Bevis for, at han har faaet Sygdommen under Udøvelsen af sin militære Tjenesteplygt. Jeg kan ikke skønne andet, end at han stod i Tjenesten, da han fik sin Sygdom. Skal der da gøres den Fortolkning, at man ikke medtager den Slags Mænd, uden at de have faaet Sludsaar eller Stiksaar eller i det hele taget ere beskadigede ved ydre Vold, saa at de kunne sige: Det er Følgerne af den og den Vold? Det forekommer mig, at, naar en Mand tidligere altid har været rask, bliver indkaldt og antagen som tjenstdygtig Soldat og bliver syg under Udøvelsen af sin militære Gerning, jaaledes som Tilfældet er her, er det et Vidnesbyrd om, at han har faaet sit Anæel deraf, siden den Tid har han ikke været rask. Ja, hvis han var bleven helbredet paa Lazarettet i Kjøbenhavn og erklæret for rask! Men det blev han ikke, han blev paa Vægens bestemte Opfordring i luftet Vogn sendt til sit Sogn ved Herning; det er Vidnesbyrd om, at Manden var syg, og det er af mange, som kende ham, Gang efter Gang udtalt lige over for mig, at han siden ikke har været rask. Jeg maa paa det varmeste anbefale, at der tages Hensyn til den Slags Mænd, og det forekommer mig ikke, at der fra Lovgivningsmagtens Side kan være noget i

Bejen derfor, da den sidste Lov paa dette Omraade har byttet Fordringerne med Hensyn til Bevishyrden noget om. Tidligere var det vedkommende, der skulde bevise, nu er det Myndighedernes Sag at bevise, at der ingen Marjagsforbindelse er. De Mænd, han har staaet i Tjenesteforhold til, vidne fordelagtig om ham og have alle den Opfattelse, at Sygdommen har den angivne Grund, og at han ikke er kommen af dermed siden. Og som sagt det, at han efter Vægens Ordre blev sendt hjem i luftet Vogn, synes at tyde paa, at man fra Krigsbestyrelsens Side var klar over, at han var meget syg, ellers var han ikke bleven hjemsendt paa den Maade. Jeg skal hermed anbefale, at man stemmer for det af mig stillede Forslag under Nr. 2 uden for Betænkningen.

Finansministeren (Estrup): Jeg skal følge det Eksempel, som den ærede Ordfører har givet, og kun udtale mig kort om de forskellige Andragender, der dels ere blevne henvisne til mig, dels kun ere henvisne til fornyet Underøgelse, en Forskel, som i øvrigt ikke er saa overmaade stor. Den ærede Ordfører udtalte, at det var kun 3 af de mangfoldige Invalideandragender, som vare henvisne til Finansministeren, og at det var 3 Andragender, som angik Jøll, om hvilke man var sikker paa, at de vare blevne faarede i Krigen. Med Hensyn til dette skal jeg dog tillade mig at gøre opmærksom paa, at det ikke blot, som den ærede Ordfører bemærkede, gælder for en af disse, at der intet er bemærket i Lazarettprotokollerne om hans Saar, men der angives udtrykkelig der ganske andre Sygdomsaarsjager end Saar, saa det kunde være meget tvivlsomt, om denne Mand fortjente netop som faaret denne Udmærkelse at blive henvist i Stedet for kun at blive henvist til Underøgelse. Der er en Mangfoldighed af Henvisninger til Underøgelse, som jeg ikke tvivler om ville blive vedtagne af det høje Ting, men jeg maa naturligvis forbeholde mig min endelige Mening om dem efter den fornyede Underøgelse og skal ikke komme nærmere ind paa dem her. Dog skal jeg tillade mig at anføre noget til Oplysning om, at Andragenderne ikke altid foreligge fuldt oplyste for Udvalget. Jeg tænker nærmest paa de Tilfælde, hvor det, der er oplyst, vel er sandt, men dog ikke den fulde Sandhed, idet der er forskellige Ting, som ikke ere oplyste. Det gælder netop det Andragende, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, anbefalede. Det forholder sig fuldstændig rigtigt, som der blev angivet, at denne Mand blev syg i 1863 og laa paa Lazarettet i længere Tid